

Ymsar skrítlur.

~~39 blöð.~~

73 blöð og nitas.

31.

Skáttlo?

Stúlkun einni var boðin að koma með glas og setja það í
bord. Í glasiu átti að vera hræint vatn.

Stúlkun kom með glasið, en áður en hún fékk látið
það á bordið, láðalíkt stránum einu að tali hennar og
hrætti einum dropa af blæki í glasið. Stúlkun gjaf
veitti þessu elsti athygli, en mæðrum, sem boð hennar að
ná í vatnið sagði:

"Getta er elsti hræint vatn. Það er óhræint vatn, og ég
get elsti notað það." Stúlkun afsalaði sig, sem von var, en
þá sögðu aðrir, sem sáin lítillitni strálinni: Hinn á augu söli á
þessu. Strálinni sanna lét blæki dropa hrjóta í glasið. En
geti þess nokkinn í svona mörgum dropum vatns?

Þá sagði mæðrum, eða vill nokkur ykkar að elka í glasiu.
Hei! - Það vildi einnig, því mið vissu menn og sáan að vatnið var
óhræint, samsagð og strálegt.

Þetta gat þessi eini dropi fengið komið til leidar.

L'ardlons ríkis lóðrunger!

Þá átti menn margir í lóðrun stóta einum í Kaupmannahöfu.
Hönnu sá hann hann þad að beiddast leyfis stólastjóra síns
um að þeir fengju að halda árs hátíð sína í hús einu þar
í borginni. Þiltanni voru flestir á kvíðs aldrí. Stólastjóri
þeirra var allurinnur gæðumadur og á gætu þannar en strákur
nigó. Hann leyfði þiltunum að halda þessa hátíð sína, en
tók þetta fram við þá um leid:

"Hinn þad, þiltar minir, að leyfi mitt er beundid þó stó-
yði, að þótt þið stólkid ykkur - og þad meid þið gæra og
eigid að gæra - þá verður gleði ykkar allt og stólkur að fara
fram með sid þið og sama á alla lund, enda sanna þad
hótti stólkurinn um ykkur og álfur, að stólkurinn ykkar
sérj: minn blekk á ykkur sta stólkurinn. Hinn þad mi þetta!"

Þiltanni hófðu þessu og hófust stólkurinn um þad.

Stólastjóri átti gróðurhús sitt mitt í gæði sínum og var þad
þadid gleði. Verurinn þessu var fullur avaxta og blóma,
og gæra í milli, og voru þau um allt í hósta stíj: vaxtar ykkur.

Þiltanni héldu um árs hátíð sína; og um máttinn var þessu
gengid fram hjá gróðurhúsi stólastjóra og tók þeir þá til
þeirra hófu að mótþjóta hreyja einustu ríðu í gróðurhúsinu.

Þessu vanta mátti féll stólastjóra um þetta lítilli þiltanni afarillo: Hönnu
sánni að gæra áringurinn og þótt þótt þiltanni, sem sá, eydi þessu
gróðurhúsinu, avaxta og blóma, sem hann hafði vaxid svo miklu
til und þessu og fyrri hófu, og þá fann þad eigi minna í hann, að gæra
og reyna óþótt hólur lóðrun sína og óráðverndin er þessu sýndu

með þessum framferdi sínu, þrátt fyrir hvern ávæðum stíllýði en hann setti
þeim fyrir leyfi hans til þess að þeir mætti halda þessa ástíð sína,
en vafalaust munu þeir þó hefa fallid það, að þiltarnir stýldi vanda
Til þess að setja óafmáa melegan niðarblett í stöðanna.

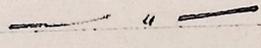
Skólaskólinn kalladi þeir þiltana í sínum fund dögum í eftir og
spundi þó:

"Hver ylkur var það sem brant ríðmann í gáður húsinn minn í
nótt, og valdid þefi - húsinn óbetanlega stendur í húsinn?"

"Gad gæðum við allir, en við vissum ekki hvað við gæðum með
þessum, því við vorum allir blín og fullir!"

Skólaskólinn fyrir stýpadi úi yfir kammara stóla að leida þiltana
alla og einn í einn fram fyrir hann og lét hann hvern og einn
þeirra fí roður - löðrun.

Þiltarnir hólu þegjandi og niðrsmáðum móti þegningunni (löt-
unum) og löbbdu þeir síðan handsmáttu hver til síns sátis:

Hverning stýldu úi þiltar í stólanum hér í Reykjavík hefa þessi
þvítteki ráðningu af handi kammara síns eða skólaskóla?

Þundu þeir hefa gengid fram fyrir hann, svo að elög niðrsmá-
laust og létid hann löðrunu síg, hvern eftir annan?

Eg held ekki! En hvað stýldi þeir hefa þessi til bráða?

Þeir hefti reynt að löðast burt undirinu og þeir vödu þess veris
hóastkunar ítrid þeir áttu voni að fí eftir þó sem þeir sáu að
hinn fyrsti þiltur, annar og hinn þridji létu.

Síðan hefti þeir hvar skólaskóla, þvítteki þess að hann vöri
"létur af". En mundi það hefa verið rétt að samgjarnu?

Stein! og offur me! Stei þeim bar að hlýða og áttu þessu ríðningu stíllid
þvír öhlýðni sína!

Hvað mundi aðstandendur eða foreldrar stólaþjónna í Reykjavík
hafa gert, ef þessi hirting og stórnir hefði komid fram við Com. þeirra?

Hvada dóm mundi sú Kamma eða stólaþjónir hafa hlóðid heit í Reykja-
vík eða í Íslandi, ef stólaþjónnum hefði verið sínd þess háttar þar þa y
nórn, að vera lóðrunagadir svo hvar eftir annan?

Annuning, selt eða brotthetur hefði aðid hlutstífti þess Kammas
á stólaþjónna.

Hér er það sem sé ekki talid nein sjálfsgjöld stýlda að hlýða!

Og í þessum held að almennungur hér í landi eigi erfitt mjög með
að vinda hlýðnis skylduna og að hlýða nein sjálfur.

Þetta er einn af almennustu og verstu göllum yðstnum
Íslandinga, og eiga ekki einungis aðstandendur og foreldrar
þarna y mjúnga söð í þessu, heldur y öllu fremur stólarinn!

Það er þeir, sem eiga að sáða bómur y mjúngana. Það er
þeir, sem eiga að Kamma þeim að hlýða. Þeir þeir sáð ekki, þá
síðja þeir lottlinga sína y aðstandendur þeirra; þeir megn ekki láta
þeim líta á það, að sjá öhlýðni í meinu.

Stólarinn mundi gjör lottlingum sínum meiri gagn y verulegra
með því að Kamma þeim almenna y nauðsynlega manna sídi, en að hoda
í þá ymsu öðru ónauðsynlega, t. d. það, að teikna kynfori manna, of
lýsa því stundum mjög réttlæga, að þeim beri ekki að vinda neitt fremur
en sinn eigin vilji og stjórna sem best sínum eigin dættungum y þessum.

Ey þessi Kamma, sem þetta hafa gert y þessu semilögu eru.

Hvítill afvega leidda y steyfingur leipi meir stóla sína!

7/11-39 Jon Tattar

„Nú getur ekkert Snorri lesid!“

1

3.

Þar glöfameum nokkur, fjórir samau, fótu sér ferd á hendur höðum
úr hafuðstodnum austur í línu ossjótu til þess að afla sér fjár. Þeir voru
með 400 til hoidar hver, bárust niður á gýrdum um allar sveitir til
viðtals við höndur, er fótu þeim svo vel, að eigin fyrirstada var á,
að höndur gæddist hver af öðrum útgæfudur og ábendingu vaxta, er
námu þrisundum króna hver og jafnvel tugum þrisunda, þús heit voru
„Kauptmann úr Reykjavíki“ á ferð - að einu var eigin þeirri Kauptmannur -
og þús var ekkert um það spurt, hvort nokkurst væri stöð; að talið ábyrgdar
þeirrar er höndurinn fótu á sig

Kauptmanninn voru líka með vinsamlegri skilaboð eða jafnvel til-
mali frá bankastjórn Landsbankans - að þeir séðu - um það, að banku-
stjórnin (B. K. og B. S.) væri þess fastlega að höndurinn gæddi gótu þessara
manna sam loft og að hann (bankastjórnin) væri áreiðing í því, að eigi
nógu þeirra á þessum stjólum, þús hím þekkti þá svo vel, hvern um sig,
er þeir leitidu til og fótu þá við. Höndur Reykjavíki fótu um, að fá að
skrifa á fjólgjum.

Einu meðal höndu þessara var Snorri, vel stöður höndi, er vissi sig
eiga nokkur hundum krónur í vörslum bankans og undir höndum
þeirra bankastjóra, „þessara vandræddu samanna!“ Og Snorri
hafði beinlínis löngum til þess, að þeir fengu að eigi nafn hans á einu
eða tveimur fjórlitnum stjólum, er þessi „magfarnur“ voru ni með, og
þús skrifadi hann undir allt, sam hann komst að mudd að skrifa endir,
þótt lítt væri lesið og skriffin. Hann var einn í ástjáu þrisund króna vaxta
og með öðrum í fjórtán þrisund króna vaxtum samtals.

Ferdin hafði gengið á gottlegra. Allir vaxlarnir seldu bannanum og einstökum
mónum öðrum hér í lögunum, en atvinnu sína höfðu of firi, að kaupja og
selja vaxla og flannig vöðlu "hjá þess náringarum".

Sex mánuðum sívar voru áttu, niðri í ferd þar eystra, þeir voru
með alla vaxlana afsagða í höndum og höfðum greiddum í þeim Hövern
eyri strax, ella "að þó að lögunum". Þeir voru engar "kudjur" frá bannastjórn-
inni, engin vinnuandey stillabod eða líkumli og engar "místannu hjá Magnúsi"
á fjöllum. Þó þar bannastjórnin segja til um það, það þeirni bærni á að gera:
"Að borga strax, upp í lesi!"

Lífandega kom einnig að Svorra, með það samkomu þar, en hatin stóðli
niðri elskent í þessum og myndi nánnast neitt líf þess, að hann hefði
stífað nafni sitt í neitt stíjal

Þegar löjfródingar þeir, en með vaxlana voru, og þeir voru margir, spurdu
Svorra, hvort hann hefði elki stífað nafni sitt "í þessum vaxil" og
höfðu hann frá fyrri hann, svarandi Svorra engu, heldur velti vaxli-
ann fyrri sér, skodadi hann í höfð og kring og segja síðan myndandi niðri:
"Já, — niðri getur elki Svorra lesi!"

En þetta hafði að orðalagi þar eystra síðan.

skriflingur

Sveitabændinn og smidurinn.

Þýleja kom bændi nalkur til smids eins í Refjaból og bád hann á smida fyrir handvagn lítinn, sem hann hefur senn þann, en hann hefur smidað fyrir hann árið 1920, en þó kostadi vagninn 90 krónur, og var inn ónótt þess með öllu.

Sveitabændinn spurdi smidinn: Hvað kostar þú svoa vagn þjó þér minna?

Helduðu að hann væri nikkid lépari inn, en gæmli vagninn, svo sem 90-100 kr.?

Já, hann væður lépari og alls ekki undir 180 krónum.

Sveitabændinn varð alveg forvild og sagði:

180 krónur? - Svona erud þú, þessir Refjabólningar: Verstu ókannar okkur sveitabændanna. Það er ekki hætt að hafa nein vidothitt við ykkur, þó þú setjir allt upp um helmingeda meira. - 180 kr. ! Ekki nema það þú, fyrir lítinn handvagn, sem kostadi 90 kr. fyrir 5 árum; hann er inn á korta 180 kr.

Skær, en það inn bótud okkrid. Það er ekki af þessum sagt af ykkur með a... okkrid á állum áendum."

Vid skulnum gena gott inn þessum, sagði smidurinn, svo badi veru ávögðu:

Ög stak smida vagninn fyrir þig og þessu ekki meira en 90 kr. fyrir hann, en þó með einu stök yfði.

Bændinn spurdi nýj forvitnilega:

Hvada stök yfði er það?

Ad þú grædir mér andvæði vagninn með kartöflum í handvagn og í sama vandi sem þú varu þegar þú fékkst þinn vagninn, sem sé 10 kr. fyrir hver 100 pund þanna komtu með þú; sagði sveitabændinn. Verstu ekki á kartöflum og helmingi lépari í ár, en þú varu þú?

8

Yfirlýsing

Í þessum dag bláði stendur soðlataudi yfirlýsing:
Mig hefur vantað hvern mína í margu daga, þar sit í
göt að hvern kemur aftur soð og blóðug. Einhverji
ólukkans þessara höfðu skelt af heimi skottid.

Ég hefði einu manni ginnodaninu um að hafa gjört
þetta skammari töl, því honum er illa við mig;
en gjört hann það nokkurn tíma aftur, skal ég
stefna hann. Allir samræmi manni hljóta að
vera mér sandóna um það, að honum hefði verið
nóð að freyja þetta fölkverki í sjálfi mér,
heldur en á meinslaunum kvitindium.

Kaupm. h. 17. maí 1819

Élshja Klauseus Kertasteypan.

Íris grip.

Lokur, sem vanur var að taka sér drjúgu „nadan í þeir“
var einu sinni sem optur sóttur til sjúklings. Þegar hann
sér sjúklingsinn stóð hann að taka í líföðinni á honum
en fóla í ógjafi nu vinstri ríflidinn í sjálfum sér og
segi opta litla fögu: „Þú, það er ekki annað að manni-
nu en það að hann er feilur! Hvern þá dauð erud
þú að sókja mig. Og held að það þurfi ekki lokur til
að sjá það.“

11

— 4 —

Barma kemari nokkur lagdi fyrir skótadrengrina að
nefna nafn sitt, herra Sørensen, í hvert skipti sem
þeir fóluðu við hann. Einu sinni sýp hann ^{einu} dreny-
huokkan hvar húsdýrin fæti. Drengrinn svarar:
„Kýrin, herra Sørensen“, „þú átt ekki að nefna nafn mitt
við hverja setningu“, segi kemarinn. Drengrinn lýtur
þá optur og segir: „Kýrin, - Hesturinn, - hundurinn,
asinur og svínid herra Sørensen“

12.

— 4 —

Einu sinni var lokur nokkur að taka um hvar kemur folkid
vori heimotst. Stúlka, sem heyrði til, sagði: Þér öllum sýp
af öllum að erjast af þér, því þér lífid í heimotunni ír okkur,
ef við vörum ekki svona heimotkar, mundum við euga
lokua hofa“

13.

3. Þeir hundar, svartstrútothar, raudur og hvít-
14 kjömmothar eru í óskilnum hjá lögregluinni.
Eigendurnir vitji þeirra innan þriggja sólarhringa
og borgi áfallnum kostnað, ella verða þeir tafarlaust
drepnir.

4. Því með auglýsi ég, að ég ~~þarf~~ frá þessari skuld
15 þartil ég dey, gengi í spilaugt bindandi mátt
ég lifi

Þúndi hafði vakad við ^{sookallata neyðarnóti} spila^{ad} alla aðfaranótt 2. í
16 sólnu, en fór til kirkju í 2. jóladag. Hann sófandi
meðir rodu prestsins. En er prestur sagði: "Hér
fahid blessam drottins" og sófundurinn stóð upp
rannskadi bóndi, en sat þó kyr og hrópaði.
"Er ég í neyðinni? með eygar á, en alla língana!"

5. Aðvinnustofuna vantar: Húsvana stúlka, vinnu
17 og vinnuáttu, nokkra háseta í bát, hjólbogar og
þíauspílara.

6. Ef einhver hefur fundid biddu, þá hefur hún
18 tafast, en eigendinn er fundinn.

19.

Messianus: „Ad eða allan liðlangan daginn, jái, það er sem þú
 þurur, en að vinna - nei, það er nú ekki að fara um.
 Slepningur erstu, og slepningur verður alla þína lífi.
 Nú, hvað er þetta! Þú glápir út um gluggan og lofur
 sem þú hefur ekki hvað ég segi.“

Prengurinn: „Há? Jái, jái, en ég hélt að messianus vori
 að fara við sjálfan sig.“

20

Einhverju sinni spurdi prestur barni á kirkjugarði:

„Ever postulama var það sem afurtaði Kristi?“

Barnið vissi það ekki og sagði. Fór þá kerling ein, en
 vísulöld var að brosa. Prestur sá það og viku sá að
 henni og seyr: „Viljið þér, kona góð, svara fyrir barnið?“

„Það var hann Pílatus“, seyr kerling, „flóttur var haldur
 ekki lítill um það garminum, að hann skyldi fara út
 og hengja sig. - Ekki var nú orsök mikil.“

21

Ritstjóri nokkur gat þess einhverju sinni í blóði sínu, að
 þar í barnum vori maður nokkur, sem ekki hefti séð
 áður í 10 ár. Daginn eftir barust ritstjórnarmann
 áskoranir frá 25 börnum sem kröfust þess að
 hann ætli kallaði greinina af hím vori meint til sín.

22

Í kaupstað einu vauðaði maður til að kenna söng og vera orgu-
 isti og var stóran auðlyst. Skömmu sínu fékk maðurinn, sem
 misstjórnur áttu að sínu sér til, svohljóandi boef. „Ég sé
 auðlyst, að þú vanti söngkennara og organista, annaðhvort
 karlmann eða konumann.“ Þar að ég fýr meir hefi verið
 hvortveggja, leyfi ég mér að selja um hina auðlystu stöðu.
 meðmáli fylgja. Vendingar fylgja.“

23

Inglingur heimsótti prest sinn í þeim erindum, að þú
 hjá honum meðmáli hans til atvinnu; var þetta þú þú nauðsyn-
 lega að þú slíkt vottod og það sem allra boef, þar sem hann var búi
 gáfu þreyur að upplagi og ekki laus við að vera álitinn hálfgerður
 fábáttu, þó að það vori nú farid að laga sig.

Vottod, eða meðmáli þess síns hljóðudu þannig:

„Ad þitturinn t. t., sem verið hefur salvert skertur
á vitium, sé nú með öllu laus við það, vottast
 þér með.“

t. t. prestur“.

37

Swartur Koffur hefir fýnt frá eignaða hans, frá Skúla son,
sem er með tvo ljósa bletti á höfnun og einu undir röfnum.

30

Hið auglýsingaklingur síðan í vor, fóst hjó Árna í Gaddhóli,
sem er á gófum til upplöskiljia, stóranfær og gegnum bláinn
allt samarid.

31

Arnsandi fýrði helstu Krakki með gullbasi ad framan
en þerlu ad aftan.

32

Jón gamli þakklis mætur hjó Samvinnu vaxuðs nefndar For-
mand nr. 1., þ. e. o. s. meðal hinna lærstu manna, en titundlingar eta
öllu heldur Reykóðlingar nefndu hann og það ad övundun - Jón þrasþara, en
það atti hann eigi stéid, ad hann hlyfi neitt övundun neftu því hann var
öllu hinna heidunlegasti manna, velviljður og vinsell og mun fram allt fyrir
stöðu sinni; hann atti því erlendir nafnid stéid, "Formand nr. 1," en öllu til.
Jón eignadist einhverju sinni þóttu með konu sinni, þu þjóð Skaprastius -
doffur og sagdi þá einhver við hann:

"Eru þvad það var stórunnilegt fyrir þig, Jón minn, ad eignast þóttu,
tvo skindyrar stéitkur."

"Já," sagdi Jón gamli, það veit gúð, ad það var góman, en dýrt er það!

33

Árni lítli "2. ári og Þjarni bróðir hans ári öldri hófist veid uti ad þetta var,
kann þeir svo láðir um til minnum sinna og grót Árni bei stóla. Spundi þá
máðir þeirra öldri drangum:

"Gu hann Árni lítli ad gróta undan þér, Þjarni minn."

"Þá er líkast til; en ég gæði þurmm þu átt stótt."

"Ó, Jón, drangur minn, þu hófist á eiddunlega farid uti ad þurmm, en þu ad

~~skrifning~~

Síðfróði við stíffarna.

5. Fr.

36

Eigi er vitað, að síðfróði fæssi sé kennd í Skólum landsins, en í ein-
hvernu veg-kefir hús þó komist inn í hinga notfærna landsmenn
í líka land sem hér segir:

Maður notkur, en nefndur er Siggi Þerent, telur effisfarandi
vísu að "Fadinn er sítt, og nima hann sítt af öllum gleyma þess, að
hafa það yfir í hinga sínum, heilds og margna.

"Til elkjá - spara má ei meynd.

Maður stíffar stíffar vera
hver annar er hris og sverdj-
hinn er barn til fress gerd."

— " —

Hoggi segir: (13. júlí 1943, 8. síða, 2. dætti)

37.

"Hegan kemur að því að þan að þrjúpa að er elti nóg að..."
(undir stíffad af mán. J. P.)

— " —

Orðasaga: Yr (Takkstór) = viddur. — Yr = úr úpi.

Myr = ótalul. fjöldi. — Myr = mögur Myr, sicut, sicutis.

Syr = gylta. — Styr, málmaur, ródd. Stítt gull.

Fir = gafa, heidun. — Tyr = helj.

Vir = draga vir. — Fvir = 3.

38.

Alh. 3. þetta stíffad til fress að jafn glatt sigi og til athergum er í þu, þessu of-
yr og í er laundad samun, in fress, að athergo þýðingun er vrdunna.

"Hannabarnst er fjetta myndar lagur hundur, sem þú átt." 42
"Ó, hann er fjetur og þattaralagur, & alltaf greið og hefði
jmsa þú kosti, sem hann sér betur að hann þengi að nota annar-
stadar en hér í heimilinu."

"Hú, hvaða kostir eru það?"

Hann er látur, gættir fram en í hverjum manni og virar að honum.

"Telvinnu fjetta nokkru, kosti?"

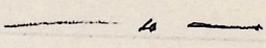
"Já, - svo mikið, að ég er oft að ótta mér þess, að ég gæti horið
hann og sent hann á þing. - Þar átti hann lífni!"

Stýja sálmalegis höfðu eigi einungis rætt "gömlu lögunum" í
vagi, heldur og forsongunum gömlu og gödu, en þann höfðu sungit
í Kirkjunum og heimshúsum um margra ára löp stund, með öllum
þeim "Kirkjuleiknum", rýlþingum og viðhafuarröðum, en þáir árin
voru foris um að þingi þess með.

Meðal hinna iðstærstu forsongvara var Þindigandi í Þaga-
telli, og í hans stund var lokið við Forstáðnum um þann bændi
þar í sessinum, en Ánni hét og var það í fyrsta sinni, sem hann
var forsongvari í Dalsteiklu; kemur hann að vísu nýja lögin,
því hann hafði verið um þriggja vikur stund í höfuðstáðnum
við það nám o. fl. Þetta var í Stýjarslag og þann Þindigandi
vísu til Kirkjunnar, en settið í yzta bekk hennar, fremst í stól.
Ánni lagði meira upp hafa sálmum, en þó þó hvers, en þess
nokkurt lag vori við, svo aðri gæti lokið undir með honum. Þótti
með þýðingum eigi að við svo hvið meðli stunda, þessum
til Þindiganda og bændu hann að þýðingum við.

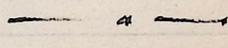
Þindigandi var þessum til þessu en seyr söfo svo þátt, að þessi
ist um alla Kirkjuna:

„Þetta getið fríð! að reka mig frá, en þá svo annan í s'ladinn,
 koma þú, og biðja mig á hjá, þegar mansteratkin er Gísinn &
 fara svo með lag og sálmi, að stak. Lat lag er hegt að þafa við
 hann framar! Það er best, að hann sýni sína sálmi sjálfur,
 með sama ílaginn sem hann þafði í þessum sálmi. Eg sýng
 hér engum þín framar í þessum hási og hann mi!“

„Klukkunnar voru settar upp í þessum klukkunnar auðsar þafði enginn
 þessu veid áður. Jón gamli þringjari s'parði, það þetta í hald (þessum
 inn) holti og sýngur gárungarnir honum. að það holti „Dejont“ og vörð er
 (sú nafn. Hann þvad st' þó þringja uppí „garnka máðinn“ og stak. Lat
 vilja eiga við þetta nýja Dejont st' það st'ad mi holti.“

„Hann þetta settu svo gárungarnir samann vísu það þetta:
 „Hætti enginn klukkuna klid, hann þad mögum illu við,
 en gamli Jón með góðum síð, gengur í veig við Dejontid.“

9
45

Jón gamli var aflandi um þinn mosti; efuadur vel, en samannamun-
dur svo, að hann hendi namuott að éta. Þetta sínu drap hann úr hús og
hiti flótt þá, en dróir höfdu misti.

Hona hann var velt, en það stofan höld, þvi engin not voru að, mestinn-
garninnu, sökum þess að liðstau (róid), en að henni lá utanfor var lif-
id, og var engin líd til þess for, að fí þá endurnýjð, þvi þá höfdu á milli
stíðinginn, 2. og 3. krónu og þá get Jón gamli ekki mist fyrir svo
þanga, þvi þótt hann hana velti vori skalt og þess áttum, var honum gjaf-
nu „færheit á höndum og fótum“, da svo sagði hann.

Þá hann lokaðinn, yfir setuðum og jnóvri mála mestum; hann, sem allir
hættu upp sínum munni um þá, að hona Jón, sem Ólaf hét, vori setti
lífont í þessum keldu, sem gjört munni úr of við hann vori ekki róid
þegar í stad þengid, og segir þá Jón, eftir nokkura mæturum um máid:
„Já, ég gláfi ekki á þá, að kaupja róid, heldur en þinn Ólaf deyi!“

46

Ein hvergi önni sendi Jón vinnu sinn, en þóttell hét, í betar-
hús. allan þá hann og stad þá í Gata í feikna stórnunni, sem
af fylldist af árflóðum og í vatna vör þess, svo að enginn var þótt yfir á
fara nema þessinn fjágangi.

Þá talaða hann um þá við Jón, að þóttell mundi vera í mittelli
hættu staddur og fara stí í flóðum, af hann leggdi af stadi frá betar-
húsinu, en til þess vori hann l'blagur, svo áradifullur og duplegur
madur sem hann vori.

Segir þá Jón gamli: „Eg er svo sem ekki haddur við þá, að hann hafi
hafi þá ekki: Hann, sem var í spánnunni lædur brok.“

Jón gæði átti fjóla hrossa, sem hann lét ganga í fjórungi allan vetr-
 um, en þess d yfjo þeir einu þuggu of hegi, þótt þau voru ávallt nág og hann
 fjóndi þau vel í hverju vori. Þegar tíð var um „reka“ við fjórum undur
 hrossum d leita sér bjargar und því d krefja niður í sandmellina eftir
 háda skinnu og rötur þeirum, en við það undur þau svo sandgjúls, d þess
 drápustr. Einn ríðid til þess d lakna þau, var d seljo þeirum stólpýru
 með ein hverju lýri, og var það eigi altínd bestu þeyndur.
 Því var Jón gæði d þýðala við einu meina og var það gjáan lopt á
 á augum.

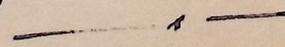
Segir hann þó við mennina sem und komu vori:
 Þetta er alt of mikil dýruna, lýrid d Larua, háslýri, hákallslýri og
 stófulýri, blandað samau, en það stólk hefa það, d íg heili, ekki meira
 af því, í r..... í h. meirinu; það er und d brátt, það í bróðingjum þeirum.
 Hann fékk líka d nota það í bróðingjum og birtja meina sandstóttardanda. —

Það hófdu stótid molhardindri og mesta láleypa um margna vilna skid,
 en þess sálva-nda þess-blad hófdu hrossum ná d síu til lífs vidur voru.
 Því var Jón gæði í fjó og lá til laga und smidri í vaxandi stótturinu: það
 var því sýnt mjög um það, d hann gæti leut.

Hann sítur undir stýrim, gæti lítill d fjórum, en er fjó þessandi mjög.
 og segir þoks:

„Það vildi íg d hann gerdi mi bálka flád (foréttu þrim), því d þó
 fægi meirarar gjör.“

„Strálsannir“ vissu, d Jón gæði var nefu með hantur — hann var
 nefndur „Jón glóttur“, sem og hitt, d þótt hann voru afbragds fjórn adur

og hin meota aflaklo vidi stadnumar, for hann nioj eftir for hvernig
na frammi hans, en Einar het, hoyadi hjoferendum sinum.

Getta leysid kafi handlad sjosoltinni kessi nioj, og enn var stovreltu-
brin og o'otlaandi hrodi i sjoinum.

Jon var eyggi i heygardi og fott heyr i meira sina. Heystjotid stoyldi for,
hann sa elsti hit meira mannfleda, og ad adin vada hann for sigi vadi.

En "stralsarmis" visur hvar hann var, og hvid ad vinu. Seir hlupu for
nu undir gardum og koldras hvar hit enn ar:

"Allir farinn ad ganga (st. e. til stey), og farinn af en hann Einar!"

Jon gaudi hettir vid d leysa hegid, hlappur inn i bid sine og seyr
vid hasetana:

"Stirnuklad id yskur, jeltar, sem spjotok, stin seir enn allir farinn,
ad roa!"

Hasetinn hans spotti getta otilegt nioj og seyrja einum toni:

"Vid hressfurn otkur elsti i hressari foritlu, spadfer enginn i stjoi dag."

"Hvad enn spad?" seyr Jon, "en Einar er farinn!"

Jon ka i vinu sine med hondur undir huatka sin, enda allid adur og ad koldi
dags. Seyr hann for vid vinnumannum sinum og endurtekur spad off:

"Se nokkur madur privat madur, sta er gjofad. Gjer privat madur, /b, reglu-
legur privat madur."

Seyr for vinnumadur hans, en hann var garsunji mikill:

"Jon seyrst vera privat madur, en vort elsti hrad ordid sydia."

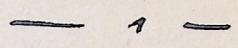
"Hvad sydia spad?" spyr Jon gaudi.

"Kemmurinn otkur, hann stj. i p. soyd' mdr ad spad vdi sama sem, djofullinn,
i leustur!" - Jon teladi elsti ofur enn spad, ad hann vdi privat madur, en

(X) Framhald
i bls. 13
her a
elsti

Jón var sjó og gótt elsti náð landi vegna þess, að á hafði stöðid blin-
 kyliur, svo, að hann varð að hlypa til næstu hafnar, en þangað var þrjúgja.
 Klubbakinn ríður. Jón sat undir styrri og sá elsti út í úr augum um vegna
 hlysiar og fannstunnar. Hann var hljóður niðri og hysandi, með hann segir:
 "Góð þykki mér verst minna, ef hinn Ólaf hefur gleymt að troða upp á
 skemmu-vindangad, þáltar!"

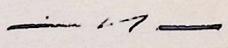
50. Þarinn. apbls. 11 13
Líð var, að hann lifir á líti sama sem sjálfstæður maður; en mið hafi hann
mið þótt honum sína, þinn fyrri og var „á milli Kvenna.“ — Þú ver þú nóg að heyrna,
að þessu „Kvenna“, sem hann vissi „leiddasta manni“ og þú verður gasta, í þessu
þetta hálfslanotta ord á þó leid, sem önnur maður hann sagði. —

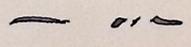
52
Þetta er notkun þad Þólu-Hjálmur að yfirlit um sig vísu. Kinn varð svo:
Ég fer þó að yfirlit um þessu, um sem niðri bíða.
Vakran aldri virri' ég heit um Viki-tradín stéida.
— Vísu gendi Hjálmur um sínu Torgi að Lónssem. —

53
Tad var um að fjáðverjan voru að ráðast um í land notkunn þ. Þegar
Karlinn heyrði þad, sagði hann:
„ Því stjórta þessu elbi á þó, svo þessu snáfi í burtu? !“

Dansinn Fox froth er á íst. Langu nefndur fóulab. 54

55
„ Þóth Seyðfirðingurinn faliót elbi að þessa Ánnu íslu, yoti hann ordid
„Ánnu að ein hverju gagnu“, sagði þangi gandi á Hólínni“
Þessu svaradi annar, á líta athugull, á þessu leid:
„ Ád gagnu!“ sepi þú. En Hallgrímur Pétursson sagði um ein.
hvern tína þessi viturlepu ord:
Gagn þú' ég lítið geri glampi of ljósi meri“
— „Seyðfirðingurinn“ var sagður vera Ánnu frá Húla.

Velesfund hjón ein, sem áttu m. a. fénadar marga sandi, vanti eim þeirra á heimtumar um haustid; hann kom hvergi fram, hvorki í réttum né heima högnu, en einhver þótti þó hafa séð sandinn í Eggð þetta haust og þótti bændurum kynlegt nið, að sandurinn skyldi ekki koma fram, ef svo hefti verit, að hann hefði séft.

Bóndinn var hreyfingsnefundar maður í sinni sveit og fór oft fjarverandi frá heimili sínu við ýmsar útoogar í hreyfings þauferi. Síðja hreyfingsnefundarfundir, koma hreyfingsmönnum fyrir ýmsum böjnum o. s. fr.

Kona bóndans hét Margrét, og áttu þau margt barna, þar í meðal nokkura uppkomna sonu.

Það var komið fram að veturnóttum og ekki var sandurinn enn kominn fram; en bóndinn hafði lagt svo fyrir, að ef til þess komi, að sandurinn myndist, þá skyldi hann slátráð samstundis.

Þú bar svo við, laugardaginn fyrsta í vetri, að bóndinn var ekki heima og bjóst ekki við að koma heim fyrr en seinð um kvöldid, en næsta dag athludu þau hjónin og börn þeirra, ^{þau} en kominn varn fram yfir leftr, að verda til altaris; bar þá svo við, að Þjarni gaurli í Þardi kom með, "línum týnda sand", stórnunni fyrir rökkin, þetta kvöld og þótti þú ni vel hafa veitt, að hafa fundid sandinn, svo tímanlega

þó, að honum yrði sláttad^{stax,} enda hafði hann eitthvæð heyrð
 um það áður, að það stóð til, en af því að dagur var þinnur
 að kvöldi og Bjarni átti all-langt heim til sín, mátti hann
 ekki bíða eftir því að sandnum væri sláttad.

Bjarni var álygasamur mið um ýmsa hluti og forvitinn
 um allt, fram hleypum og of einum. Honum var því mið
 um það hugað að fá að vita, hvernig sandurinn reyndist og
 bád því Margrétu húsfréjju, að muna sig um það, að láta sig
 vita seinu allra fyrst hús gæti, hvoth ágerðum ein um það, að
 18 merkur af mer^{gvoru sandnum,} reyndist ekki norri lagi. Margrét lofadi
 að láta hann vita, hversu get spakur hann vori.

Sandnum var sláttad um kvöldid og norinn veginn, þegar
 hann var orðinn kaldur.

Húsboðinn kom heim seint um kvöldid og fékk að vita
 um ágerðum Bjarna og einnig það, hve norinn var þungur.

Daginn eftir fór boðinn og fólk hans til kirkju, eins og til
 stóð. Bjarni á Bardi var einnig við kirkju og ekki seint á sér
 að hitta boðlaun og spyrja hann um ýmsloft við viltjandi þessum
 merkilega og marg-málada sandi og fór samtals þeirra, boðlaun
 og Bjarna fram á þess boðlaun hreyði, enda hittust þau
 sígi fyrir messuna Bjarni og boðlaunum.

Því var það almennur síður, þó þegar fólk gæti til altaris, að
 allir altarisgestir gætu til skrifa áður en messan sjálf byrði

og söfnuðandi þá samant inni í Klet og í innstu bekkri Kirkjunnar
til þess að taka skriftir, hvar svo sem þeir annars áttu sæti í
Kirkjunni ella. Ad skriftum loknum, gekk svo hvert til síns sætis
og hlýddi messu.

Þegar bændakonan gengur frá skriftum út Kirkjufólfid, veit
hún ekki fyrr til, en ad einhver stípt fram in einum stólnum
þáfar í sjal heimar og segir um leid og hún er kominn fram í
míðja bein sína eftir skriftir, svo hatt ad það heyrisk um alla
Kirkjuna:

"Þessi fótr og mí med mérinn í sandnum, Margræt mín! Þetta
menkur voru í hrunum, en ég gat upps í ástjain. Þratti fótr og
mí norri fótr, Margræt mín!"

60 17
Fabbí: Kinnarinn sagði við okkur öll í skólanum í dag, að ég gæti
gætt þad, sem elst þú himna barnanna gæti gætt.

Hoð var þad, gæði minni?

Lesid skriflinga minna.

61
Kinnarinn: Faturda nefnt mér tvo mál, senn: hevoru laudi, sem
Frage mál, og fyrir hrad?

Jón litli: Hitt er ordinn frage, oð. áður heldur heimstogur
sem munnstygsmóðingji og mestri grimmu laudi og gur.

Handlaðs Kíllans Ragnar er frage ordinn oð a. m. n. fjóðrogu
annstau hafa og vestan, sem öngingur og mestri kláru hennar.

Kinnarinn: Þú svaradist vel, druggur minni, og mi skaltu fá bókina þá
anna, sem verðlaun fyrir góða greind og gleðgryggin, en
þad er - biblían, sem þú fót mi á gjó. Þetta hanna, og þú
verant hvegi fjura þar jafuðo þessara manna uetna sjéfa
vísinn, og þó er hann þinn hevoru þú þann; senn mest"

62
Í þó's þessinn: Þetta er of þungt. Þú verðid að láta annað fjmerk í þad að
auði:

Sandlandinn: Mér stíldi, að þá verði þad þungt, en léttilið stíli.

63
Aldrei hefði ég hitt heimstari manna fyrir mér en þú ert. Erli sett?

Þú, - ég hefði hitt annan, sem er málur heimstari.

Þú, hvegi stíldi þad mi vera?

Þú sjálfur!

64
Kinnarinn: Þetta er of þungt og gísta í starita gísta henni barnanna.

Þetta er of þungt fjura var í stíldju hrad og þar gísta manni adri. Þú

Konan er á sér, "at í leik", en stóð líti þinn vanga en man þinn eftir í hestbergi því, en þann höfðan leigt, en þad var nr. 104.

Þegar vanga Konan var koninn alla líd út í stóð líd, vart línu þess vor, en þinn hafði gleymt þe niungakotli sínu, en þinn hafði gefurk vandi Kodda Koninnu, þar, sem þann höfðan safid mun notkinn og ein flýtti þinn sér upp, í þvígja leddinn aftur, til þess d ná í þad.

A lídinni upp í loftin var þinn viss um að þad var númer 114, sem þann höfðan hafst vid; þangur þinn þar þar að dýrunu og fimur, að þe leikid en handd sth. Þinn kallaa þvi inn mun sth'argatid og segir:

"Ertu þanna, elstann min! Þjálftu upp! Og þvígja notkinn, sem ég stladi að þaga vid min."

Þessi var augu svarad, en stó þvígja þinn, að einhver var inni. Þinn var þvi að dýrunu aftur og segir:

"Hannagid mitt! Hleypstu mér inn!"
"Hannagid mitt!..."
"Var þessi þi svarad: Hér er augu, en þvígja heldur Eadherbergi!"

65

Þessi maanna! Þinn þinn otlan en þinn að eignast þe þorn í noth.
— Og í þad þinn vanga þvígja mun, að þinn vdi einninn þinn lofad!"

66

Þessi litli sagi vid niður sína, sem heldur í þvígja þinn þvígja í Hólta þer:

"Ei þann þabi-badi þessi þann, maanna?"
"Já, drangur minn. Gud. l'ef þann þa þann badi í noth."
"Þabi-badi þa við þvígja þann þvígja, þvígja þann voru þvo."

67

"Hvad otlan þa d þann, Gunder minn, þann þvi est otlinn sth?"
"Eg otla d ná í litlu þvígja og þvígja þann þvígja þvígja þvígja."

- ah! Gud hjálpi þér, Símon:

"Hjálfra mér! Og þad held þu hann megi, blessaður!"

68

2. 4157
Þegar Þórdís, kona Símonar, vauðaði um við hann fyrir lofti
hans og stóða skip, var hann vanur að segja:

"Þad er svipur í drottningumni mína! - Þessu láttu mig
vita, ef þú ert skyldi etta að þykja, Þórdís mín!"

69

4158.
4. Þegar Símon lá bannaleguna, voru 2 stúlkur fenguar til að velta
gífir hennu um nóttina. Þótt fyrir andlát þetta hann krampa kost
og heldu stúlkurnar, að þad vöru laudatöggjurnar, vöru hredlas
og fengu til dyfa. Símon sá þad, herti sig rygg og sagði með
gleðibros í vörnum:

70

"Þad þad við, stúlkur mínar! Þetta er bráðum bráð og
þad kemur alski aftur fyrir, að þad þad að þu hann Símon

71

deyja!
3. 4159
Símon bar loft og svitum, sith þu hverjum, nokkur fisti virði í stad.
Þu er hann fór um, til að þu þetta saman og heyrja of um líd, sagði hann
of, er hann kom um í badihofu gólfis og áður er hann heilvadi:
Þu er nú konuinn Símon koningur, að heimta strath of þoymum
sínum. - Þéthlátur koningur og mildur, er sá þu vill þu
sith og sel vöru þu!"

Nám 16. júlí 1941 Stöðu þeir samman í jökli í Velli
 Myrka, systanna. Þar, Eirí Sveinsson, Kar. Hauksdóttir, Höfuð
 póstin og Jon Tóðsson. Var hinni sýntu. Þá náðgortu þú
 Sýttu. Þú sýntu þeim fátökum Kar. og ím stýldi
 Þar fátökum sínum í Kirkjub. Kar. og ím stýldi
 Kar. og Magnús hlýðdu þeim og þar í samtalid.
 Þar Magnús hóttu og þá fram og so þar. Kar. og
 sýntu uttala og um þetta máli, á þessum
 vili. stetta máli fram í viddal höfðingja sá
 þá samman!

Sýttu. Þar á veld. um þessu til þessu máli, og
 þessu máli. Þar á veld. um þessu máli og Kar.
 Þar þessu máli og þessu máli og þessu máli.

Átenskur löjfróðingur, allkunnur braðaræper, var staðdur í einni af höfuðborgum Norðurlanda, eða vissi mi eynig ráð til þess að komast í Kröggum fjöru, er hann var í, með að framfleyta lífi sínu.

Hann tók sig þó upp og skipti um bústað með því að leigja sér herbergi í stösta og djúpa gisti húsi (Hoteli) borgarinnar aðeins eins nótt, þó ferðinni sé lengra haldið næsta dag. Til þessara ferðar bjó hann sig þannig að hann er í stórsíðri Vatnarpöf-Kápu ynda fata og á notbuxum sínum einum innan rúdis og loka frá hann sér lánaðan þjófubott til næsta dags. Morguninn eftir, er hann og aðrir valura, kringja hann á loft í herbergisfjór þonni, er herbergisinn gótti og segr hann að buxum hans (gostsins) hafi verið stolið í nótt, en að í fjöru hafi verið aðeins hans, nokkurin lúga þúsunda í þeningasetnum. Þá þó eigi annar kostur fyrir hendi af hálfu eiganda gisti hússins en að gjalda sér uppskóðina tafarlaust, eða neyðist hann til að auglýsa þjófnaðinn í öllum blóðum borgarinnar og benda þannig á hversu illa menn séu leiknir í þessum stað.

Eigandi gisti hússins hans að gjalda hannum hvern eyri affrói og hann þótti hafa niðferdi og að láta hann fá nýjar buxur í stað þeirra er "stolið" var.

Þessi þóttu ferðasögur munu til orra frá flakki hans laundur landi, þótt eigi sé þeirri gefid hér.

Máður seldur kominn í Góla búið Kristjánus Kristjánssonar fornboðsala og bænd
hannum "Þjórnssonar verk" í ágóða bændi. Kristjánus kvaddi ekki vera söljinn í
erlendar bændur, en gaf þó kost í að kaupa þessar bændur fyrir 50 kr. Seljandinn
þótti þetta lígt boðid og fjórhúndu þeir notkand um það, þar til Kristjánus lofadi
60 kr. fyrir bændurnar, enda þótt hann vissi að þótt væri þóttur vörð eða meira. Kaupin
fór þó vest fram og Kristjánus greiddi mannum 60 kr. fyrir bændurnar.

Lidu svo einn tveir ár. Kaupin þá lofnaðustjórn til Kristjánus og sýnt hann
hvort hann hefði eigi keypt "Þjórnssonar verk" niðja. Kristjánus réttur eitthvort í
þad og telur líklegt að svo hefði verið. ^{því hann 2.100} Lofofustjórninni segir honum það, að þótt
líkum líkum hefði verið stólið frá manni notkand og að hann (lofofustj.) hefði keypt
áveningsum, að Kristjánus hefði keypt þótt að fjórhúndu. Þótti í Kristjánus vandast
ánálid, þótt hann vissi ekki nafn þess, en seldi, en telur sig minni þóttja hann,
ef hann sjái hann.

Lofofustjórninni kom ein með manni einum og virti Kristjánus hann vandlega fyrir
sér og segir: Þér erud máðvinnu, sem seldi mér "Þjórnssonar verk" fyrir þóttu
árum; en máðvinnu sér sig og sátt við það, að þetta væri ekki rétt.

Segir þá Kristjánus: "Þú stulur þi máta bændur fyrir réttinnu og þar stólið og
leggja lid út í það, að þér erud máðvinnu, og enginn annar."

Fóru þeir síðan allir í skrifstofu lofofustjóra og þar jafadi máðvinnu,
að hann hefði selt Kristjánus bændurnar, en þótt hefði hann fengid þjóttur seldi
Góla sala og greitt einar 30 kr. upp í andvirdi þeirra.

Máðvinnu fól síðan dóm sinn fyrir þetta skid, enda var það hann sjálfur,
sem bar sig upp við lofofustjóra um það, að bændurnar hefði verið stólið frá þér. Þótt
hann, að komu þótt á annan mann, sáttlausan, misheppandi. J.P.

"Swona eru all þín verk, Ánni!"

75

Ólafur Jónsson bjó að Hafliðakoti, en Ánni Þorhallsdóttir að Efturbænum; en þeir báðir bœir í Hraunshverfi og stórumst niðri í milli.

Báðir voru menn þessir góðir sinir og allra bœrta manna, hvort um sig. Ólafur var bráðmanna niðri, en Ánni höfðara, stór að afli og vexti, og enginn finleika maður.

Vor eitt fundu þeir upp í þeir niðri þar í hvernig, að leggja selvað í Hraunshverfi og frjósta þess, hvort eigi matfi skempar upp selvaði, en lengi vel urðu þeir einstak varir í nóti. Þóttu þeir þó að þeir sjá allvonaan sel vera að bresta í nóti. Verður Ólafur þá svo hrifinn, að hann hrópar upp yfir sig og segir:

"Allt er safi hjá selvaði", Ánni minn, og nú erum við sloppnir Hraunshverfingur! Höfum nú stjótur hendur, druggir!"

Þeir unglings-piltar voru með þeim í bárum og létu þeir þá héra að nóti, og verður Ánni fyrri til að ná í hann, þeir hann var ur og bar batur við, þá í bili, en jafnstjótt sem selinn var að bordinu, fátadist Ánni svo, að selvinnu losnaði og sýnti á brett þá nóti og í höndum þeirra.

Verður Ólafur þá svo áfer við, að hann hrópar upp og segir:

"Swona eru all þín verk, Ánni! Og hafðu nú enja stjót fyrri!"

En þetta off að orðtaki höft síðan, þegar ein hvernig fyrir fátadist illa og óhöndpleysa þá sam hann selur sér fyrri hendur.

Stýlga náðist ein minskunum sem er allri minka-meðdinni, sem
hefst við hér nálögn Tjörninni og á milli hús á miðjum bænum.
Hann getta vara 4. eða 5. minskunum, sem náðst hefir hér á stönum um
hina, og var hann eitthvað að sundra nálögn Alþingis túsium.

Tjóðgjafi, Hóðan. Eltingalögum um við minskunum var 9 ára gömul þess þar stóð
á áhorfandi hópsinum, þó þi fylgd und föður sínum, og svaraði hún hann:

„Hér þú, þabbi! Hvað var minskunum á annars á flekk á stýngi, — inn á
Austurvöll?“

„Áh! hann hefi stótt átt von á, á effilípsmáðunum var inni á þinghúsum,
á selja um styrki handa Þoddyrafélaginu.“

„— För hann styrki um, þabbi?“

Sandur di: Jon. Talsmanns Kaupásvogi 17.

Effirir af skrifnum (til upplöstu)

1. Vatnaflöpa er til sölu hjó meir undirritadri sem vel mætti nota hárna mögju
Góði í söku og þveru 77.

2. Svandur Kottur hefir týnt fr. eiganda hans, fr. Skúilason, sem er með
fóð hjósa blatti í frýrnun og sínu undir rögnum. 78

3. Arnstauri týndi stúka blatti með gull. lami í framan en þóttu í offan 79

4. Ingvarson manni, sem unnið getur í gárdinum og þessad þú, sem syngur
í Kirkejum og spælar á orgelið 80

5. Kaupmanni, sem komu í nýjka þyr og fæð Kaupkonu eðlað 81

6. Húaldur þyr fóst hjó meir undirritadri, sem er snemma lög 82

7. Hestur í ágættu holdum til sölu hjó meir undirritadri, sem er góður til
gíttar. 83

8. Orplaföll fóst hjó stúka, sem störfu meir upp og undan offri vild. 84

9. Regnbil til sölu hjó stúka, sem hefir
meir mótad áttins línu sinni. 85

Skattur.

Guasall með attermadur er í fandi í Nordur landi y hitti þar gaus laus
vís sissu og seipungu. Þeir hata meir hédarfarið.

Orð. m.: "Hverning líst þér annars í hédarfarið minnu, þinn séari á."
Birkisni, "Éd þu lífir á áidunlega vermad hét minna, séd meir þu minni þinn
þyþirson þót á þá ^{þítra} séd verð upfráguðum."

Auglýsingar: (Stroffur)

1. Atvinnu störfstofuna vantar: Húsvana stíllar, vinnuátt og vinnuáttar, nokkra háseta í bát, hjólbörum og Píano spilara. 87

2. Eg hefði til sölu: Trúlið úrval af tóbaksþýsum handa Karlmanns með leirhaus, sem er ómissandi fyrir hvern mann til eiga elti. Einnig hefði ég Strimkraga handa stíllar með Kaffarhaus í öðrum endanum og ljómundi fallega pappirshúfa úr beini, fyrir þakks gjaf handa tóbaksvinnu, sem hafa svinshaus með gull-lit. 88

3. Hestur í egleinu holdinu til sölu hjó mér undir ritunum, sem er góður til ofotlatta. 89

4. Hér með auglýsi ég, að ég frá flössari stundum og þangað til ég dey, gengi í spílunum brenndi undan ég lifi. 90

5. Tverslun minni geta umum lengid niðr stýr og fíður í kodda. 91

6. Midalda hjó fóst hjó mér undirritari, sem er snemma bor. 92

7. Rinn ostark handa stíllar barni, sem dragid er út í báðum endum. 93

8. Tverslun minni er ávallt fyrir liggjandi allskonar vegfærðar varu, svo sem andanulljósi og aðrir sundrennir áveptir. 94

9. Banki hefði maður þopad með frístúf og strofudum þappa í undri endanum. (Handjast). 95

10. Stigvél af vagni þopadist undan yfir bráidinu milli Seljoss og Gyraabllis. (Auglýsing þessi var: Fregga stíla í júní 1927). 96

97 2

11. Rýpli þopad: stúlka, sem hefur í bandi milli Hafnarffarðar og Rýplavíðna.

98

12. Orgelstóll fest hjá stúlku, sem hefur en að stungi upp og undan eftir völd.

99

13. Hjá meir fátæk hanskas handa stúlku, sem hefur þessa tegund í bændum með miltum afótaki. Einsig lítill komandi, ágæt sumariþing handa megru stúlku, sem er með verndum fötum, og en málud og stóð á lofti.

100

14. Þeir hundar, sem stóðstíðir, mótandi og hvíljónu öðrum eru í öðrum hjá lögfræmum. Eigendur vitja þeirra í sumum þingum sálar þingum og borgi áfallinu höfðu, ella verda þeir þar laust dröfnir.

101

15. Heilbrigði öðru handa stúlku sem er a. m. k. Hálfur undir loft og með þessum gleggum á móti sóla.

102

16. Regublíf, sem átti að fara í vöngur, hefur glatað hjá vinnu þessu minni sem er brotin í myndum.

103

17. Kaupmáður, sem hann er mjóttu Reyri og þetta kaupmáður öðru að þessu á milli í sumum. - (Auglýsing þessi var birt í dagbladi einu í Rýplavíð 1935; þessum auglýsingum á milli 1940).

104

18. Jónas þóti kallan upp í munnfræmum: hlutaveltu í Þánum; Eftir einhver þessu þopad boddur þá hefur þess þopaz, en eigendur eru frændur.

105

19. Þing vantar manni, sem getur munnid í gæddum og þessum þá, sem sýngur í hljóðum og spilar á orgelið.

Skritlan

Auglýsingar.

106

Fjórir stúlkur með fullnadarþrófi í ástandinu östra að
Kornast í Kynni við unga og fjóruga stráta með allt og allt
fyrir augum. Tilbodum sé stílad á stífstofu - eðli á stífstofu -
þessa tilads hildalra fyrsta og er auglýsingdum á stíldum allur
rættur til að fúsa hverju tilbodi sem er, oð a hagna allur. Til-
bodin sé greiðilega merkt: "Töf og fjór"; myndin lýst hafa endu er
eðli vandsynlogar. Fjögrablada smári ástandum.

107

“Hvada ^{fastur} dagstærðidur útvarpsins þykki þér stæmstilogastur?”
“Dagstærðidur!”

108

Ung stúlka í Reykjavíki atkadi að gíttari, brúdargjafi í Herdunandi og hlauð hana
í flugvél til Reykjavíkur í þina eindum á Kornast hanni tvöum dögum eftir að
hann kom. Þrúdar gjafid vildi láta náminu atkangi sína vita um hodi vand-
um var með gíttaruna, svo þér geti eigi haldið þó fram eftir á, að þér hefði eygt vita-
eðli þu fangid um þetta. Tú var þú svo, er augum manni áti, að þjóða, ná var bódid og
þú eigi atkari til minna brúdargjafa að þessu hvar, hild standi.”
Þrúdar gjafid þu ingu í sína hild fúdu systur sína og gíttari: þú atkadi að gíttari mig í
sinnu dögum. Þrúdar gjafid með hanni flugvél að uord au gjafid þu um fangid brúdarum.”
Sagdu þó fúdu systur sína; þú þykki atkari, að láta mig vita um þetta! Eg hefði eðli
nema þú í hennu henni minni um mándum og hefði þú eðli henni að gefu, bláfatna
haldum, atkari. - Þrúdar gjafid sagdi, sem sattu var, að þú hafi hanna voru láti
vita um þetta, au þess, að atkari til minna brúdargjafa, og vand atkari for-
vída ind, að þú hafi þú eðli þu orð framku sína, þú hafi eðli vísu, að þú var
sína vilt au atkari haldum gíttari um hild stíldum.

þeir voru nálagt 4000. fjórum þúsundum - viðskiptamenn voru þessum árin
 í Eyra-átt, s. e. a. s. þeir, er þar höfdu fastan reitning og hver þeirra sitt
 ákæðna og eigið munnar. Eftirrit of viðskiptum þessum félið svo hver
 viðskiptamaður fyrir sig um sumarmála leyfið og var þeirra teidið með augu
 minni eftir vortingu og áferðju en munnur teidið ein eftir því að sjá, hver um
 hátt þóttis mundað á stórum reynast þeir um og söttu samlegar, str. við
 skemur ástýringar þótt allar er litvæðid fluttur um það í dagi hverjum.

Reitningar þessir voru, eins og unnið við venglu þessa, nefndir hálfgeðing
 höfðar nafni, afreitningar (Afregnir) og þóttu hín merkilegustu flögg,
 mikið mál og samni sagja að þeir vörð þá, þeir þar voru einnig sölu á
 þessum eða stórum. "Afreitningar" þessir voru sáðir viðskiptamönnum þeirum,
 "er hlut áttu að máli" síðast í aprilmánuði og í allu falli (í atvöld) fyrir lokin.
 Sumum. "Ein mánuði hafði P. Pálsson komið austur í suðurland til Reykja-
 víkur og var það þá haft eftir hömum, að einhver ekkendur og ónógr á grundum höfðing,
 madau hafði látið, og komandiust munnur sigi við nafni hans. né tótt, að hann vörð
 reitþingum hær í landi eða hefði verið það, en þó þótti frega þessir þeir merkile-
 gari, að hún var höfð eftir gjálfum vengluaróttránum og hún þess vörð, "ávar yrdi"
 þri henni sagt síðar.

Stendur þá Ari gamli: "Hann er uppi í selti sínu og soði spælingsloka míj og:
 "Það kemur líkast til í afreitningunum okkar undir lokin, byðt ég við, nánari
 freguir um þetta og það, hvöðo madau þetta hefði verið; það er þó best, að hetta
 áttuð Collaloggium um það muna, og sjá, hvöð afreitningarnir reynu þetta."
 — Eftir þessu hefði Ari gamli kútið svo á, að "Afreitningarnir frá Eyra-átt voru þessum"
 vörð nobilum, kumar skonilla, eða þóttu þessum alfróðilögum bók, stíglata, er tali
 úr yfir allt, sem getst hefði og vörð að getu þess, hvar sem vörð í haiminu, þeir í
 landi, sem annars stóðar! — Sami lög hefði þetta þó eigi birt í "reitningi" hant."

Skritla.

Afengis-gælluafud - afengis-laganafud - afengis-varnaafud -

sitthead af þessu var hún kóllud nafud sri, er samkomur lojann
ítti á setja í stofu í allum byggðar-eda kveppstól ojúm landsins.
Formann nefndarinnar steyldi stjórnaðid í gjálft steypa, er með-
stjórnaður hans steyldi steypaðir af viddomandi kveppstól 2da áttu
yfir vardi, t. l. kveppsteypa í sveit hvern.

Þu er á hliðar kveppi í Borgarfirði er vitanlega, sem áttum, á þess afli
fyrir mittum lands-laga þessara og þar var David í Arnkjararvelli þot-

steymsu helsti framkvæmdingur í þess máli.
Hú er svo víð, að stjórnaðid hafði kóllud hlutverkni sinn og steypað jöðan

og gegnum mæmi af sinni hálfu í stöðu þessa, er með það leyfi sem það var
geft 2da mótum eftir, vituð er það, að hinni stjórnaðis steypað Formannur var

sigi einungis fluttur í þess á hliðar kveppi og kominn innur í Borgarfirði,
haldur og, að hann var láinn og gefinn, er einungis áttum með það

steypaðir af stjórnaðidinn í stöðu þessa, þegar á Davidi í Arnkjarar-
velli kemur, að velja meðstjórnaður hans 2da hinni með steypaðir nefndar-

mann. Velur þess David þess Rensalfsteymsu; Nordsteypa og Þess
manni í nefndina, er viti þó vel, að þess voru 2da láinn.

Þess David svo með það 2da síðar, að hann hafði steypað þessa framhliðum manni,
þess í sinni hinni voru hver áttum með kveppi manni og mótum, þess, að þess geti

þess sig samann með málið og þess sinni áttum manni í þess.
Þegar svo Davidi var kóllud, hvern þess áttum þess voru, að nefndin steypaðir.

2da framhliðum manni sinni og áttum sigi, svarði hann þessu þess.
"Eftir hinni reynist miltid voru, nefndin þessa, er áttum nefndin, þess

Kosnar eru hús í landslið þessa að hálta um málið af mæningu.
- Þess manni David hafa orðid samann þess og þess kóllud

í ljós, að nefnd þessa hafi alls sigi reynist voru er mótum ömme
nefnd, jöfnuð þess, þess hús hafi einungis vandiðum völdid og þess kóllud

móttum miltid í þess vandi, og þess þess góður í þess sigi.
móttum miltid í þess vandi, og þess þess góður í þess sigi.

Þorgerðir gausli: M... vand fyrri svörum, og sagði, með meistar hagd:

"Ó-já, - og alt af er þeim að flötga, n allka greyrum!"

116

Það var: sálbjörtum sennar dægi og um dagur ála lífid, að Gudmundur í T. var kominn með sálfróts-lest sína í Þóðlakum og bið þess, að hann fengi afgráidótta; var hann ein odinn áhyggjufullur um þad, að honum eukist ekki dögurinn til þess að fara ána ferðina til dögur þess og salla mæiri físta. Sat hann ein á fístaþöggum sínum og leidd á tala, en óein var óþryglaða viðhél, ein, um "há-l-estirnar".

Gudmundur átti megra þessa og físta sínum og fór vel á með þeim, en eftir á áður vildi svo til, að hann fann bráð eit til hennar frá megrum syngi gramma sína.

Þegar Gudmundur heid ein þessu, þar svo vid að gausall félögi hans, er verum "fordum q alls þar um, en þeim hafði komid alla samum, með en þeir voru: sama stigi, Gudmundi og Sigurði, sam ein var odinn vinnumaður verplunna stjórnara og gelta off um verplunna hús, til þess að salla þangað ymsar ummi til húsit síns; fór ord af því, að Sigurður var "húndumsumur" maður í sítt, og - annara.

Þeir hellsark þessu þessu góndri félögi; en á því tínu sá þi Gudmundur:

Þú er þú hús, Sigurður, og erk vinnumaður þjús verplunna stjórnara, eða hús?"

"Ó-já; - svo á þad ein að helta, Gudmundur minn."

"Það er ein salla anna að þu fyrir þjús, að gelta þangað hús um til verplunna hús, úti og inni, eins og þú átt kottur, gramma að í állu því, sam þú síngist og hirt þad sem..."

"Lífid latur ein að því, hvenur húndumsumur þi er, en meir líkar vel í vestfirni"

"og vand allri fyrri einni forþryggvi, svo þi viti til"

Svo var hrisinn hettad í verplumabúð T. P. B. Refolius í Gyrdaballi, d. m. s. t.
 var upphaflegur þáttur og á honum þólt eitthvað stíflborð, sem verplumar stjórnu
 sát við, þá, en hann. Hann var franski; í búsinni og afgræddi, við stífla manna
 sína, en þeir voru nán og þrúsur, en fastan reining hóf þar. Vís-
 stíflabólur var von á stóð við einu leygar spari gíð bálur og í hverri
 þeirra var nafn mannsins og fólur (vinnur). Þá kom þessur, 20 í hverju
 Knippi; þá leggja bændi uppan, von í stápi á baki við stíflborð verplum-
 stjórna, eitthvað Knippi í hverju hóli. Váldi sá, en afgræddi, gata d. f. v. hverju
 reiningun við stífla mannsins stóð, eða faka hann fyrir til afgræddu, varð hann
 d. st. anda upp í soti sínu, sanna sá við frá stíflborði sínu og ná í bálina. —
 Þá var svo við, d. h. í K. kemur í Þabba búsinn og var í verplumastjórn

F. Kjellman til þess d. afgræddu sig afgræddu:
 "Kann þú m. þetta, Kjellman minn! Þú er hann þá þú d. andur!"
 "Ja, sá! En Þabba d. d. d.?"
 "Já; hann stíldi m. við í g. d. m. g. m. Karlssonum. og m. þar afgræddu"
 "frúslagt til þess, d. gata s. v. d. h. m. í j. d. m. b. s. d. m."
 "Ja, s. j. s. g. t. H. m. min, men þú var stíldur, Þabba d. d. d." (sagði
 v. þetta, en þess d. st. anda upp á gata d. f. v. h. v. d. Karlsson stíldur notkand
 eða s. j. v. e. t. t. og svo h. e. t. s. m. t. l. þ. s. m. d. f. r. a. m.)
 "Eitthvað þú s. j. v. d. h. m. þá þú h. a. f. v. e. d. s. o. s. t. u. d. u. p. t. h. e. r. a. d. h. a. m.
 e. t. t. h. e. t. s. j. v. e. s. á. l. n. h. j. a. l. p. i. n. n. i. s. i. n. n. i." (Kjellman tók eftir mismáttum, og brott)
 "Eg þarf að fá 4 þotta af þessu vinnu," sagði H.
 Kjellman stíldur jafnadrúum í blá d. g. s. a. g. d. i. "H. e. t. t. To Þottar er nok!"

"Og svo þarf ég að fá 2 Steppur af grjónum og einu steppi af Saukateggi."
"Hví! Ben He þy er nokk."

"Það veður oflitið, stíllsen minn, því margir eldri menn eru, og þessad
gott ég mán, að hann var þá þó sálfur þótti það ekki mig, því hann var gefinn
fyrir grjónaqrætt, meðan hann lifði, til sáðrot og ég er viss um, að hann
vildi þessa góðum grætt minu, þó ég var hann vandra jand áður, og hann
mitti y'álfur ráða." -

H... Þeldi fram; stíllsen stíllfari allt jafu áður, en ári úr flóstu, allt að
þessu íngi, þetta svo vandrættis höndum árs áður þess, kristni hófudis og sögu,
um þess og hann sýnt sér við til þess að ni' á bókina:

"Altfar megeth! - Altfar megeth! Þetta ári var sá stíllfari - Hæu
mí stíllfari vi á!"

Sögu þá H., hálfgrættur í gæði; þá þarf ekki að gá að stíllfari:
Hann þá er dauður!" - -

Stíllsen náði svo í bókina yfir þá, að Karlinn átti meira inni, en
ítt eru þessu nam, en H. hafði búið um. - H... þetta því allt það er hann
víst aði að þá, þó hann minn þóttu og stíllfari um aði í grjónaqrætt.
inn. (Stíllsen gætti sáði mán kynnisgjafi þessa y'álfur 1923 og á' og hann
ritada með hans eigin hendi. - [Sj' á bl. 5.]

Jon
Alsson

Átt. Stíllsen sagði ávart, hann "í stíllfari", og þótt hann hafi átt jafnan dætti - enda var það
mál jafnan hafi og ritad þar við vaxninga - Þá hann stíllfari fyrir og í stíllfari, svo hann
stíllfari hann bók. - Hann var ójafnmeður hinni meöti, náttúrufræðingur og dýrafræðingur. J. P.

125

Tveir Karlar voru í myrkeri í heimliid í Kaupstað
~~Land~~ (Borgarumesi). Arnar feyndi lestina og var hann
heyrnar sljór, hinn reid á eftir lestinni og gótti að
hverning fari á" o.s. fró. Sá, sem á eftir reid, Kalladi
"lit hins og sagdi: "Það kallast á Þeirri ljósu."
Hinn svarar: "Það er víst ljósid á Arnarstapa."
Nokkur síðar Kallar eftirreidar manni: "Eg held að
það otti yfnum á Þeirri ljósu." "Það er ljósid
á Ánas Lóðinu," svarar hann. Að nokkru tíma
líðnum kallar hann einum herra einum nokkru sínu
áður: "Það er komið yfnum á Þeirri ljósu." "Ég
veit ég ekkert hvað ljós það er," segir sá, os-
nigur, sem á nular var og helt áfram sem áður.

Auglýsing.

~~Þau krefur tapad með tréskut og skrifidum tappra á
næðri endan. Ritstj. vísar á eignuðu. (Harðjart, ág. 1924. ritstj. Oddur Sigurðsson)~~

126 Þá hallur biskups visistéradi á Ólafsvölbnum of lípsis
sr. Þreyjálfrur visistásimmi á þessa leid:
"Þegar biskupsinn visistéradi hjá mér síðast, byrjaði
hann á því, að hann fór með mig ypsi heygard, til að
skoda hegin; hann reif heytuggur hér og hvar in
heystálinu, lýstadi af, og sagði: Þetta er gott
handa þínum, þetta er gott handa þer þínum,
þetta er gott handa lömbunum. Hann hefur gott
vit á öllu þessu, en hann veit ekkert um það
hvar hann er í "Rang".

127 Þyri kona sr. Þreyjálfrur var bænda dóttir Stettur
frá Valgerði í Villingu holti hreypsi, góð kona og
myndarleg. sr. Þreyjálfrur sagði um hana: "Þó
leitad sé með logandi ljósi, finst elski svo mikil
sem hreyptjóri í atth konnumar minnar, en þó
sekur út yfir, að hún er atth frá Valgerði."

128 Einvörum tína gisti sr. Þreyjálfrur að Seltosi
hjá Símoni bændu og svaf í sama rími og hann
inn nóttina. Eftir á sagði sr. Þreyjálfrur frá þessu
á þessa leid: "Ég hef aldrei komist í verra, en að
samræðja með honum Símoni. Það er svo megn af
honum andfylan — úhi! — mér stó hvað eftir ann
fyri brjótt og lá við að kafna; það er allt vegna
"Kogaraus" sem hann drektur og svo er hann
svo nizkur á þetta!"

Sinn við

Ágripingur í ástoangim.

129

... Þóttin ljósir óvinnjúlaga vel viðholti þessum
inn til helstu vinnuinningsmála mannaþessins
ann þann í því. Hagnafundarmála og uppeldis
börnum, svo og því þegar þóttin var föt litta-
söftina. Þóttin kostar aðinn litla 60 Krónur.
Hinn ljósir þri þegar þóttin var við ífríttu

Önd á til þóttu

130

Áinn er höfðottu - af hvernig er það stund?
Hinn er í óþlína, en þó verður á þessu í þessum, af vel í á verra
- Hinn er oxl er þetta, og hvernig þóttu?

þegar ríðullinn er í ljólmaböndum þess í vordun-
gæddunum í þessum hóttunum.

131

Rosmálalans þessu

Rosmálalans þessu

Áinn! þú átt þú hvernig í hvern stöðum og þessu völdum

í stöðum þessu hvalans og þessu í stöðum þessu þessu

þú, það er í þessu er þessu.

Rosmálalans þessu. Þetta er alveg, þessu völdum er þessu.

þú, það er, - men þú kan áttu. Áinn, þessu er þessu.

Rosmálalans þessu hó! Þú maðat vore hignigt. Hlætur.

132

hvað er andlegð? Margur er andugur, þótt félau sé. Til eru menn, svo þeir mundu stífla, sem eru andugir, þótt þeir eigi skili eina eyri í eiga sínu. Sá maður, sem er vel af gudi gæddur, er andugur. Sá, sem hefur gott hjarta, góða hálsum og góða greind, er andugur. Hraust Gein er betri en gull; þróttmikill vöðvar er betri en silfur; og fjörugur og stálkar tangur er betri en fasteign. Það er betra en stóreyrir, að vera af góðu bergi brottum. Það er til gott kynferði og slamt kynferði manna, eins og hunds og hesta. Þesseldiú getur miklu ástæðu til að bala niður stórnar tilhneigingar og órfa góðar; en það er meira í það varid að hafa tengid að erfðum góðar gáfu og gott náttúrufer, til að byrja með lífsferilum. Sá maður er andugur, sem hefur gott sundarfar — sem er þó góður, þolinmóður, glablyndur og öruggur.

133

Hversu þeir séu íla fannir, sem slíta sig frá heimjunni, má stjórna með domnum í ríki náttúrunnar: Geistinn hverfur, ef hann er stíllinn frá sólnu; greinin vissnar, ef hún er stíllin frá frómu; lóðurinn þornar, ef hann er stíllinn frá uppsprettunni.

134

~~Innförð sem N. 2601~~

~~¶ Englöndlingur kemur að Vopóðum. Ef sá að hann var fötur í framari og gærdi hann hvar, notkud þessi á hann. "Diary", sagði hann. Eftir aldri veid stertur í einhenni og áttadi mig slaki á því hvað orðid þýði. Þessi er frá til geistunnar: Þia þýðir þegnum; hē ein þýðir hannur (stærur) hvattlaxja í gísta; af þessu sá ég, að hér var að koda um eitthvað sem hann í regni og góti þeir skri veid um annað að koda en innantökur, stílu equal drullu.~~

Til þess að loyublaðinu gangi régt er gætt þess, 52 1/2 Krossar í þann og
tíund þess, að Kaupmandinum afgæði þann. Þar er og einn Kross, sem síni lögu
hefir miðinn líng í Kaups loyublaðinu, og einn Krossur Kaupmandinum til fjárra
og síð, að Krossur, sem í loyublaðinu sat er að stöðva þann í Kóli og í Kring,
stíva í þess þann allan einn og Koffi, en tíni þann úfar í þess árangur í þann
og af all þess þann er við blaðinu, enda leyft þess við að verða að líti; minni þess
einn og vanda af Kaups þann.

Krossur, sem í loyublaðinu sat, segir við þess gætt þess: "Loyublaðinu þann
einn atla ég að Kaups þess þann þann Kóli."

Segir þess þann Krossur, "Ég er einn þann líng að í þess og þess þann að stöðva
að Kaups loyublaðinu, þess þann þann Kóli, en ég var alltaf með þess að stíva
í þann, svo að þess Kóli atla að þann til þess að stöðva þann."

Þess þess gætt þess, að þess þann þann að stíva þess þess, segir þann
í þess þess: "Vandi loyublaðinu þess, þess þess þann þess með þess, en..."

"Já, ég Kaups þann!" gætt þess þess, þann þann.

"Einn - við einn atla loyublaðinu; þess þess þann í þann og við þann stíva þess
einn. Lojublaðinu er þess til gætt þess og þess þess þess þess í þess
þess."

"O, þess vanda vandi, þess þess þess þess, þann þann, þann þann þann þann;
þann er þess atla þann þann þann þann í þann vandi

Stærthun

136

Þessi er listin yfir stærthun. Þú
koma, sem var að taka upp og selja lífslíjurnar á sófki
segi, und stærthun sem hafði verið úti á velli.
að leika sér:

- Þú ert úti ~~stærthun~~ 1 og 2
- allan daginn 3 og 4
- reittark vör, að eigi 5 og 6
- göfi þer á 7 og 8
- helo. Njafkinu 9 og 10

Auglýsing

137

Herbergi ótkark handa stúlkun sem
hefur dálitid af húsgrömun og
adgang ad síma.

142 Pétur og brosti íbyggileysu - Og eg sendi Bykursting handa
 heildind mannum sagði Páll og Krestur í vinnu sinnu
 þingur mætur sat einu sinni í stofu og yngsta dotter hjórnanna
 8 ára - var einu sinni hjórnanna meðan móðir heimar gætti áttunda
 þri. Felpan sat í stól móti peltinum og hófði niðr einbeittleg
 á haum og sagði svo: Hóad emd þér gamall?
 Þingur mæturinn brosti og sagði: Eger 27 ára.
 Emd þér trúlofadur?
 Egi, eg er stóli trúlofadur!
 en í þessu kemur móðir skellmannar inn - Hæyrðu mannum, segir
 hella skellmann Hæyrðu er 27 ára og er stóli trúlofadur! Álli egad

þingur hann um fleira

143

þann sátu sith við hvort þungu hjórnanna og láta sith heitishögg
 Krestur leit upp og sagði: Eg er að lesa um það herna í blaðinu
 gæti minni, að móður nokkurn háfi gefid konum einu hálftak
 sem Krestur sagði 200 kr. - Slekt kemur stóli fyrir mig.
 Og eg er - sagði mæturinn um eidd og hann lagði blaðið þá sér,
 að minnast á lesa um það að móður nokkurn háfi bærð konum
 sine til óbóta. Slekt kemur heildur okkur fyrir sig.

144

Þessi stúdentur og nokkurn - Þessi stúdentur annar dauður
 hann nokkurn kemur inn á vinnu áttunda ára og drukklaa þar laup þann
 á hódd. Þannstai stúdentinn, sem einn og flestir þann hrossa ser
 af öllu í tíma og ótíma og gera og þá niðr hjórnanna gepsad áttunda líft.
 áhrifum þannstai í vinnu og vildi samna það með dómni effersum
 nokkri félags sínum þannig: Hann drukk og þannstai stóðugt allan
 tíman svo að eg sé hann aðeins í þöku og get varla greint hvernig
 það var móður sta stólihvót annað sem tók á sig óstólihvót myndir.

Bláð úr mínu safni. Ender Leudir.
E. Fry.

4 Öllu gamni fylgir nokkur alvara, sagði
mannan, daginn eftir iðraiddina. Hinn
lá í sárnum.

145
Prestur húsveitjafi á heimili, þar
sæu hjónin um kom mjög illa
saman. Hann hitti húsveitjafina
heima í löngum hani, en bóndinn
var úti við. Þegar prestur er nýfar-
inn út, hitti hann bónda og segir:

4 Gamantlaust þótti mér að heimveitja
komu þína, Gudmundur minn.
4 Og þessu brú'eg. Það er margt verra
að henni en það, að hún láti offel
að Karlmanninum, sarradi bóndi.

146
Dinn sinni kom Svendur gamantanni
á bð, reid hann mögna og svóðudu
hrossi, þar bjó efnið ekkja og skó-
ungur mikill, enda skotti hann ekkja
bidana. Hinn ábaldi Svend harðlega

fyrir það, hvað hrossid voru illa útlit
andi, og horat. Skiftust þau
nokkrum stundum við ítt af
þessu með varandi hita, - en
þeim segir: „Þetta voru að ég
korti þig fyrir lögregluinni, en
það ölla ég þó ekki að gjöra í þetta
sinn; en því lofa ég þér, að þú
skalt eiga mig á föti, ef þú
kemur hingað í annað sinn
með svoa útleitit hross.“ -

Það var felleza sagt af þér,
því ég hefði skambans lítið
með þig að gjöra lappalæra.
Svaradi Gwendur.

Adrir segja að hann hafi sagt:
„Það var felleza talat, því ég
vildi fyrir engumun missa
af immatunum.“ -

“Allar reglur eru án undantekningar
 sagði bóndinn, þegar hann sá
 nýju ekkritunarreglurnar. Hvernig
 rökstýtur þú það? spurdi barna-
 kennarinn. “É fátíði minni hegs-
 adi ég sem svo,” sagði bóndi:

Fyllt fyrir fyllt er fylkettja;
Allt fyrir allt er alvitlaust
Mans fyrir manni er þóðvitlaust,
 og allt er þá þrennt er.”

Ráðanauturinn í náms-þætti
~~þætti~~: “Ekkert af húsdýrum
 vorum gefur svo mikinn áburð
 að það rokki fátíð ^{er} lítill.” —

Bóndi: “Ólli þetta brenni ekki lengur
 við hjá öðru dýrum, að minsta kosti
 þeim sem eru þyngrt haldⁱⁿ af
 bitlinga-þóttinni.” —

Diddik og Þjarni Sparanga sátu sum
 á hvann rími í leatlofnum hvor á
 móti öðrum, annar lét kross
 háð hinni vatt of sualdun og
 sleinsoydu ladir. Þó sé sig
 Didd. vippis eins manns hejót
 við Þjarnu.

Það vildi ég að þú vörir landur

Þjarnu

Þj. spyr: Og koninn til helv. vöndu
 ég?

Þj. Hvers allri ég annars að
 óska þér? Það vöri mér
 minn lúð bazi.

Þóður: Hali: „Það fótilla fætti hann
 150
 þóði á Reira, piltar: Hann lá
Steindandur í ríminum sínum
 í morgun þegar hann vaknaði.“

Þóh (skó) yfir alla sem leikid höfdu
 Guðfr. próf í Danm. 10. þá lefandi
 lína bítli og einbrenningu sem
 Zeis fengu. (Flóris þris. m. Þr. vissi min
 fótlingar og er skul. og out. prof
 Sr. Þj. lavar sr. Þr. bókur og er
 ut í bítli ad skára barn í M. les í
 bókinu í minni, en fægar sr. Þj.
 kemur hein aftur s. sr. M. minnshinn
 í ad létu ad einhverju í bókinu; hann
 blóðar og fletkur og seyr við spjalding.
 Koerung skendur á þri. þingum hann
 elski? Ad hvarj. erdu ad létu sr. M. minni?
 Þó er d. guðfr. hand. sem skó þó emb. en fót til þer
 lívar og varð þó hand verlesm. þetta er einbo
 vilt þj. þer M. minni. Nei, madvinnu var til, hvar
 ein af honnum lefu ordu og nafu hann ordu ad
 vere í bókinu (Eitilijstat). Og skal góta ad
 þessu ~~annars~~ ^{hinnu} ~~lata~~ ^{gáta} yður vido. Neð
 er sr. Þr. var: ferd ^{þar} ^{þegar} hefur hann sr. Þj. og seyr
 Mannskömmu hafti leikid sér offas
nafu

1. Systunnaður í Norðurlandi var í ferð í Reykjavík
í dýr títur-árnum og var spurður að því hvort hann
væri dýrt að lifa í Norðurlandi. "Það er alveg
voda leja dýrt," sagði systunnaðurinn, kúturinn
af hra títur. Kostar 30 Krónur og allt er eptirfetta.

2. Systunnaður í Norðurlandi var staddur í
Reykjavík og átti fal við einn af borgurum
lejarinnu dýr títur þar. Vard þá systunna
manni að orði: Þú ad hugsa sér hvað
það er dýrt að lifa í Norðurlandi, það er
alveg óbærilegt, því kúturinn af hra-
títurinn Kostar 30 Krónur.

3. Hvort er að frétta þarna austan að frá yfirlit.
Hvernig er annars ástandið þar? "Ja, hvort
vilku hafa það mér: Hann Eiríkur Baltarinn
er kominn (farinn) í Kaupavinnu." " "

Þrot úr líkroðu:

153

1. Hann vakti þegar aðrir sváfu og
það sem aðrir sökundu fannst hjá honum.

2. ... (vit jafnarfa komu spúttfalaus:

Dröflinn, blessaðu atvinnu og hinn
spúttfalaus eiginn manns.

154

Sýstunadurinn í B. systur var við jafnarfa í R.
sandi. Madur nokkur sem ~~er~~ einnig var þar staddur
sér að systun. hófist upp í Linn Kirkjunum og segir
hann við systun. Sýnist yður ekki að krossinn á
Kirkjunni hallist? Systun. þegis. Hinn spútt:
Hvad erud þér annars að hugsa? Mér sýnist þér í svo
djúpu hugleitunum. Systun. segir: Eg var að hugsa
um það, hvort mynd inn á altaris loftunni er ósmekkleið.
Eg man ekki hit að hafa heyrð eða lesid að Kristus hafi
stundad sjómenstun; en sakid þér bara eftir altaris-
loftunni. Hann er sýndur þar og ég sé ekki betur
en að hann sé að vinna góvettlingana sína. Þetta
þyglir mér ósmekkleið hjá Lisgrími mínum,
Karl minn

Sr. Þr. Alveg troðfull Kirkja hjá mér í Skálholti
í dag.

155

Bóndi: Já! Hvað kom til? Var nokkudinn að vera.

Sr. Þr. Kirkjan nymálin!

156

Sr. Þr. átti kundan heit. Vinninn hans átti ranta heyrna. Þeir
fóru í ferðalag saman og reit hvor sínum brott og ríðan
allhvar. Nokkurinn manni veru í for með þeim. Ein hverja
sínum bar svo við er þeir ádu að nauðhesturinn og randa
hröpsan kasta of sér vatni samkinnis. Er er Sr. Þr. þar
norrí veru hröpsan stöð og segir við einhver. of samferðan.
Sínum: Þessu hefi aldrei séð getur hjá þessum fössi

157

Sr. Þr. var eptirn. eptir fössa hjónab. Á heimili þess var þar
vinnu kona og felið hann átt á heim, en hún vildi eptirþýðast
þann. Hún sama leyti var veruð að leggja Ólafur kirkju. Sr. Þr.
littir eitthví sínu smidnum og segir: Þú er í stórráðum í því þessu.
fara mér smidnum: Nei mér heita villega þú stúlka þessu.
þessu" Sr. Þr. Já - í hóla! - Hetta þeir eru talum og Sr. Þr.
geygur fí smidnum og vortur til árinna. Kemur þar á þá, littir
bóndann og segir: Þú er í leiddum vertur í ána heima til að fara
fara mér í heima. Bóndinn segir: Já, eptir ánnu? En viljst þú eptir
selja yður min, Sr. Þr. og fí Koffisopas þad til á Kinnnum og þessu
yður eptir. Sr. Þr. Koffi? Og veitst eptir! Er mikið í ánnu.
Bóndinn: Já, það er flug í heima Sr. Þr. flug? -- Þessa og held þú
sínu fí eptir.

Tvö Kerlingar voru að fara saman og sagði önnur þeirra: 158
"Eg þarf ~~verulega~~ nauðsynlega að ná í manni handi þessum
minni. Þingur þarf hann elsti að vera, því hinn er nógu ung
sjálf; ríkur þarf hann elsti að vera, því hinn er nógu ríki
sjálf; fallgur þarf hann elsti að vera, því hinn er nógu
fallur sjálf; en reglur og siðprýðismadur þarf hann
að vera."

Á stjórnmála fundi í Reykjavík voru þeir staddir
Lárusson og
Lárusson saman meðal fjölda manna, Sj. Lýðson og
Ólafur Pálsson. Var sá fyrst fundi orðlagdur fyrir söðu skýp.
Lárusson sagði hann: "Eg hef ásett mér að
þess handur minnar krámar í þessu máli." Gellur
þá Ólafur við og segir: "Þetta kallar madur
mí njúngar; meira að segja alveg óvæntar njúngar!"

Samtals:

160

113-114

tritekningar.